

צביקה יקר שלי, שלנו של כולנו.
תמיד היית אתה זה שכותב,
באירועים של שמחה ובזמנים של כאב,
ואני, איך אעמוד כאן במקומך
ואעז למלא תפקיד שהיה שמור לך.
כי ידעת טוב מכולנו לתאר, לתת מילים
הכי מדויקות לרעיונות, מחשבות,
רגשות וברכות.
אני לא יכולה להגיד את מילה "היית."
אתה כאן ותמיד תהיה.
החבר הכי טוב של כל אחד,
של כולנו ביחד ושל כל אחד בנפרד.
צביקה, אתה לא נעלם, אתה בתוכנו,
עם הדומיננטיות שלך בחיינו, כולך זורם
בעורקינו,
בדרך הארוכה של ה'ביחד' שלנו,
בערכים שהטמעת והשרשת בנו,

בנינוחות שאיתך הרגשנו.

תמיד שאלתי את עצמי, מה יש בך
צביקה שהנוכחות שלך כל כך חשובה.
מה סוד הקסם שלך.

למה דחינו מפגשים ולא קיימנו אותם
בהעדרך.

זה בטח לא רק כי אתה חכם, מוכשר
בכל דבר ומצליחן,

ולא רק כי אתה שף במטבח מארח
משובח וגם לא בגלל שלכל דבר יש לך
זמן, איש עבודה, רציני וגם נהנתן.

ולעת זקנה נהיית גם אמן.

אז מה סוד הקסם שלך?

איך כל אחד מרגיש בליבו

שאתה החבר הכי טוב שלו?

בינינו, אתה אפילו לא מתאמץ למצוא
חן.

כשיש לך מה להטיח אתה עושה את זה
ישר, בלי לעגל פינות, ובלי חנופה ובלי
הנחות.

מצד שני, אתה מוכן להכניס ידיים למים
עכורים, בשביל חבר ערך או צדק.
צביקה, על אף שאתה בדרך לעולמות
עליונים, אפשר עדיין להתקנא בך, על
הדרך שעשית ובמה שאתה משאיר
אחריך.

בחרת את האישה הנכונה. שותפה,
יועצת, תומכת בכל לצידך ואיתך.

אתם מגובשים ליחידה אחת חזקה .
נותנים אחד לשני כוח

להתגבר על כל קושי וכאב להתעודד
לשמח ולשמוח .

בהערכה הדדית ואהבה ענקית.

מרגלית, כמוך ואיתך אתם לא
פספסתם הזדמנויות לטרוף בפה מלא
את מנעמי החיים
ולסחוף איתכם את החברים.

מרגלית שלך, עוצמתית, חזקה וכפל
כפליים כשהיא איתך ואתה איתה.
אני יודעת צביקה שגם ממרומים, אתה
שולח לה כוחות איתנים .
ואפשר להתקנא בך, על ערן
שהוא הגשמת חלום של כל הורה.
העברת לו בזמן את מפעל החיים שלך,
וזכית לראות שאין מתאים ממנו
להמשיך את דרכך .

אתה , אתה יכול ללכת מכאן בשקט
נפשי מושלם,
לא כל בר מינן זוכה לעזוב בשקט נפשי
שכזה את העולם.
ערן, אתה ועדי כל אושרו וכל גאוותו.

ובעיקר בעיקר האורות הענקיים
שהענקתם לו. גלי, מיקה, עילם ויותם.
כשהוא מדבר עליהם או איתם הוא
הסבא הכי מאושר בעולם.

העיניים נוצצות מאושר והלב מתנפח
מאהבה.

אכן, בורכת בדרך שעברת ובכל מה
שאחריך השארת.

כתבתי לך את הכול בלשון הווה, לא
בלשון עבר כי בשבילי, בשביל כולנו
אתה עוד כאן נשאר.

צביקה, לא היית צריך ללכת כל כך
רחוק כדי לשמוע כמה מעריכים
ואוהבים אותך. כמה זקוקים לך ולבינת
הלב שלך.

את כל אלה ידעת גם בחיך.

לא חיכינו לעמוד על קברך כדי להגיד
לך כמה אתה חשוב ואהוב.
וכמה שלא רחוק הלכת, תמיד החבר
הכי קרוב היית ונשארת.